

Arrest

nr. 71 275 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, S. K., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw echtgenote, Z. B. (...) (O.V. 6.552.412), en uw kinderen in het dorp Koshkeldy in Tsjetsjenië. U bent beroepsmilitair in het Russische leger sinds 2003. U was gestationeerd op het Militair Commissariaat in de stad Gudermes, waar u als chauffeur en als bewaker werkte. In Gudermes was ook een militaire basis van het ‘Vostok’ bataljon, een beruchte Tsjetsjeense paramilitaire eenheid onder leiding van commandant S. Y. (...). De opdracht van Vostok bestond erin om (vermeende) rebellen op te sporen en te elimineren. De soldaten van het Militair Commissariaat werden soms ingeschakeld bij de operaties van Vostok. Zo hebt u vaak actief deelgenomen aan gevechtsoperaties om rebellen op te sporen. S. Y. (...) maakte ook gebruik van de kelders van het

Militair Commissariaat om gevangenen in onder te brengen. Als bewaker van deze kelders zag u hoe gevangenen werden ondervraagd en gemarteld. Sommigen verdwenen of werden vermoord. Hoewel u op de hoogte was van deze ernstige mensenrechtenschendingen, bleef u toch bij het Militair Commissariaat werken. Het was immers een goede baan die zekerheid en veiligheid bood. In april 2008 onttaarde de sluimerende machtsstrijd tussen S. Y. (...) en president Ramzan Kadyrov in een openlijk conflict.

Op 14 april 2008 omsingelden de troepen van Kadyrov ('kadyrovtsi') de basis van Vostok en werd een deel van de militairen van S. Y. (...) ('S. Y. (...)tsi') opgepakt. U en uw collega's bij het Militair Commissariaat werden ook gearresteerd. U werd voor 24 uur vastgehouden, waarna u terug kon beschikken. In de maanden na dit incident werd u op uw werk geregeld ondervraagd door kadyrovtsi. In het kader van de machtsstrijd met S. Y. (...) was Ramzan Kadyrov op zoek naar incriminerende getuigenissen over de misdaden van het Vostok bataljon.

U weigerde echter om mee te werken omdat u schrik had om te getuigen tegen S. Y. (...).

Op 1 juni 2008 vielen gemaskerde militairen uw huis binnen. U werd meegenomen en opgesloten in een cel in het gebouw van de stedelijke politie van Gudermes. U werd ondervraagd over het werk dat u had gedaan voor Vostok en men probeerde u te dwingen om bezwarende getuigenissen af te leggen tegen S. Y. (...). U werd ernstig gefolterd en onder druk gezet om documenten te ondertekenen.

U bleef echter alle medewerking weigeren.

Uiteindelijk kon uw broer M. (...) zijn contacten aanwenden om u vrij te kopen. Op 10 juni 2008 werd u door uw broer opgehaald en naar huis gebracht. U bleef ongeveer een week thuis om te herstellen, waarna u uw werk bij het Militair Commissariaat hervatte.

In de periode tussen juni 2008 en november 2009 kwamen kadyrovtsi u quasi maandelijks opzoeken op uw werk. U werd onder druk gezet om dienst te nemen bij een 'doodseskader', een eenheid die het vuile werk voor Kadyrov moest uitvoeren.

Op 11 november 2009 vielen gemaskerde militairen in uw huis binnen. U werd meegenomen naar een basis van de kadyrovtsi tussen de dorpen Tsenderoy en Alleroy, waar u één week werd vastgehouden. U werd geslagen en ondervraagd over de periode dat u onder S. Y. (...) had gediend. U werd opnieuw onder druk gezet om dienst te nemen in het 'doodseskader'. Op 17 november 2011 werd u opgehaald door uw broer M. (...), die u voor één dag op borg mocht meenemen, terwijl hij u zou proberen overtuigen om dienst te nemen bij de kadyrovtsi.

U wilde echter niet terugkeren naar de basis van de kadyrovtsi. U besloot dat het echter te gevaarlijk was om naar huis te gaan.

U dook onder bij een vriend in het naburige dorp Girzel, waar u een maand verbleef. In deze periode had u geen contact meer met uw vrouw. Op 18 november 2011 kreeg uw vrouw bezoek van enkele mannen van de ordediensten die naar u op zoek waren. Ook uw broer M. (...) en uw andere familieleden kregen bezoek. In november en december 2009 ontving uw vrouw nog twee maal dreig telefoons van onbekenden.

Op 16 december 2009 nam u een taxi vanuit Girzel naar de stad Machachkala in Dagestan, waar u een bus richting Moskou nam. U reisde zonder documenten; uw intern paspoort was ingehouden door kadyrovtsi en u hebt nooit een reis paspoort gehad.

Op 18 december 2009 kwam u aan in Moskou, waar u bij een kennis verbleef.

Op 24 december 2009 vertrok u met een vrachtwagen vanuit Moskou naar België. U reisde verborgen in het slaapcompartiment van de chauffeurs.

Op 29 december 2009 kwam u aan in België. U vroeg diezelfde dag asiel.

Na uw vertrek uit Tsjetsjenië verbleef uw vrouw nog enkele maanden bij familieleden. Zij kende geen concrete problemen meer.

Op 29 augustus 2010 vertrok zij samen met de kinderen uit Tsjetsjenië.

Op 13 september 2010 kwam uw vrouw aan in België. Op 14 september 2010 vroeg zij asiel aan."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, S. K., luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale

arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Tsjetsjenië zult worden vermoord door kadyrovtsi. U zou worden geveiseerd omdat u hebt gediend onder S. Y. (...), die destijds in een machtsstrijd was verwickeld met de Tsjetsjeense president Ramzan Kadyrov. De kadyrovtsi zouden u enerzijds willen dwingen om te getuigen over misdaden die onder S. Y. (...) zijn gepleegd. Anderzijds zouden ze eisen dat u zich aansluit bij een doodseskader van Kadyrov.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Vooreerst kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw bewering dat u vanaf juni 2008 ernstige problemen kende met kadyrovtsi.

U en uw vrouw bleken in dit verband immers herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af te leggen.

Zo kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verhaal over uw arrestatie op 1 juni 2008.

Uw verklaringen over dit incident bleken immers op verschillende punten flagrant tegenstrijdig.

Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u op 1 juni 2008 op uw werk werd gearresteerd (CGVS vragenlijst, nr. 3.1). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u thuis werd gearresteerd (CGVS I, p. 12). Toen u met deze zeer uiteenlopende versies werd geconfronteerd, hield u vol dat u op 1 juni 2008 thuis werd gearresteerd.

U ontkende dat u iets anders had beweerd tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS I, p. 13). Deze uitleg lijkt helemaal niet geloofwaardig.

Deze tegenstrijdigheid kan bezwaarlijk aan een loutere vergetelheid worden toegeschreven.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u immers heel uitdrukkelijk verklaard: "In juni 2008 werd ik opnieuw op mijn werk aangehouden (...)"

Vervolgens bleek u ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de plaats waar u zou zijn opgesloten.

Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dat u niet wist op welke plaats u was vastgehouden: "Ik werd gedurende 10 dagen op een onbekende plaats vastgehouden." (CGVS vragenlijst, nr. 3.1). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u in de gebouwen van de stedelijke politie in Gudermes was vastgehouden. U wist dit omdat u het embleem van de MVD (Russische politie) bij de deur zou hebben gezien op het moment dat u werd opgehaald door uw broer (CGVS I, p. 14). Toen u werd geconfronteerd met uw uitspraak bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zei u dat u toen eigenlijk bedoelde dat u aanvankelijk niet wist waar u werd vastgehouden en dat u pas bij uw vrijlating beseftte dat u bij de politie was opgesloten (CGVS I, p. 14). Deze uitleg klinkt echter weinig overtuigend en lijkt vooral bedoeld om de tegenstrijdigheid post factum op te heffen.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u op 11 november 2009 opnieuw zou zijn gearresteerd en vastgehouden door kadyrovtsi.

Uw opeenvolgende verklaringen over de plaats waar u toen werd opgesloten bleken alweer manifest tegenstrijdig.

Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat u niet wist waar u werd opgesloten: "Ik werd ongeveer een week vastgehouden op een onbekende plaats (...)" (CGVS vragenlijst, nr. 3.1). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal bleek u echter wel zeer precies te kunnen zeggen waar u werd opgesloten. U vertelde namelijk dat u toen werd vastgehouden op een basis van de kadyrovtsi gelegen tussen de dorpen Tsenderoy en Alleroy (CGVS I, p. 18). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat u aanvankelijk niet wist waar u in november 2009 was opgesloten. U zei dat u pas ná het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken contact had opgenomen met uw broer in Tsjetsjenië, die u vertelde waar u destijds was opgesloten (CGVS I, p. 18).

Deze uitleg is niet acceptabel.

U verklaarde immers dat uw broer u in november 2009 persoonlijk was komen halen op de plek waar u werd vastgehouden. Vervolgens reden u en uw broer samen met de wagen van deze plek naar uw dorp (CGVS I, p. 17-18). Hieruit volgt dat u dus zelf op de hoogte zou moeten zijn van de plaats waar u toen werd vastgehouden.

De geloofwaardigheid van uw arrestatie, opsluiting en ontsnapping in november 2009 wordt verder ondermijnt door de verklaringen die uw vrouw in dit verband aflegde.

Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde uw vrouw dat zij op 18 november 2009 bezoek kreeg van gewapende mannen van de ordediensten. Deze mannen waren naar u op zoek, aangezien u niet was teruggekeerd naar de basis van de kadyrovtsi nadat uw broer u daar de vorige dag had opgehaald. Uw vrouw beweerde dat deze mannen zelfs uw kinderen ondervroegen over hun vader. Zij zou deze mannen ook de toestemming hebben gegeven om jullie huis te doorzoeken (CGVS vrouw II, p. 4).

Tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal gaf uw vrouw echter een heel andere versie. Zij stelde toen zeer uitdrukkelijk dat de kinderen die dag niet waren ondervraagd door deze bezoekers. Daarenboven beweerde uw vrouw dat deze mannen ook niet waren binnengekomen in jullie huis (CGVS vrouw III, p. 5).

Toen uw vrouw met deze ernstige tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, kon zij hier geen acceptabele verklaring voor bieden (CGVS vrouw III, p. 6).

Op basis van bovenstaande vaststelling blijkt dus dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden over uw arrestatie in juni 2008, over uw arrestatie in november 2009 en over de problemen die uw vrouw zou hebben gekend nadat u op 17 november 2009 zou zijn ondergedoken.

Deze herhaaldelijke en manifeste tegenstrijdigheden, die aan de kern van uw asielrelaas raken, ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op zeer ernstige wijze.

Vervolgens meent het Commissariaat-generaal dat uw verklaringen over de motieven van uw vervolgers niet geloofwaardig lijken.

Zo moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de redenen waarom u vervolgd werd door de kadyrovtsi weinig consistent zijn.

Afgaande op uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zouden de aanhangers van Kadyrov twee motieven hebben gehad om u te viseren. U zei immers dat de kadyrovtsi in eerste instantie belust waren op wraak ten opzichte van iedereen die ooit voor S. Y. (...) had gewerkt. Verder beweerde u dat de kadyrovtsi bij uw laatste arrestatie in november 2009 allerlei misdrijven in uw schoenen wilden schuiven. Men zou u gedwongen hebben om documenten te ondertekenen als schuldbekentenis (CGVS vragenlijst, nr. 3.5).

Tijdens de gehoren bij het Commissariaat-generaal bleek u plots een geheel nieuw motief voor uw vervolging naar voor te schuiven. U beweerde toen immers dat de kadyrovtsi u in de periode na uw arrestatie op 1 juni 2008 in de eerste plaats wilden dwingen om dienst te nemen bij een 'doodseskader' van Ramzan Kadyrov. Dit zou zelfs de voornaamste reden geweest zijn voor uw arrestatie in november 2009. Uw broer zou uw vrijlating op 17 november 2009 ook maar hebben kunnen bewerkstelligen nadat hij zou hebben beloofd om u te proberen overtuigen dienst te nemen bij de kadyrovtsi (CGVS I, p. 16-17; CGVS II, p. 13-15).

Toen u geconfronteerd werd met de vaststelling dat u dit uiterst belangrijke gegeven, het feit dat u vanaf juni 2008 herhaaldelijk onder druk werd gezet om dienst te nemen bij de kadyrovtsi, niet had vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde u dat men u hier toen niet naar had gevraagd (CGVS I, p. 16).

Deze uitleg is niet afdoende. Het lijkt immers niet geloofwaardig dat u het belangrijkste motief van uw vervolgers, namelijk het feit dat men u onder dwang zou hebben willen inlijven bij een doodseskader, niet spontaan zou hebben vermeld op het moment van uw asielaanvraag.

Verder lijkt het ook weinig aannemelijk dat men u, als voormalige aanhanger van S. Y. (...), effectief zou hebben willen rekruteren voor een doodseskader dat het vuile werk moest opknappen in dienst van president Ramzan Kadyrov. Gezien uw voorgeschiedenis was uw loyaliteit ten opzichte van Kadyrov immers betwifelbaar.

Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, beweerde u dat het feit dat u onder S. Y. (...) had gewerkt zou betekenen dat u bedreven was in het uitvoeren van 'dit soort werk' (i.e. folteren en moorden), wat van u een geschikte kandidaat voor een doodseskader zou maken (CGVS II, p. 14).

Het Commissariaat-generaal meent dat het echter nog steeds weinig aannemelijk lijkt dat men u zou willen rekruteren voor het uitvoeren van uiterst vertrouwelijke opdrachten in dienst van Kadyrov. U vertelde immers hoe u na april 2008 als voormalig S. Y. (...) consequent bleef weigeren om mee te werken met de kadyrovtsi. U zei dat u onwillig was om tegenover de kadyrovtsi te getuigen over de periode dat u onder S. Y. (...) had gediend (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 5, 9). U beweerde verder dat u na juni 2008 gedurende anderhalf jaar hardnekkig bleef weigeren om zich aan te sluiten bij de kadyrovtsi (CGVS I, p. 16, CGVS II, p. 5, 14).

Indien u werkelijk zo recalcitrant zou zijn geweest in uw houding ten opzichte van de kadyrovtsi, lijkt het dan ook erg onwaarschijnlijk dat de aanhangers van Kadyrov u effectief zouden hebben willen rekruteren voor een eenheid die belast was met het uitvoeren van uiterst vertrouwelijke en mogelijke compromitterende opdrachten in dienst van president Ramzan Kadyrov.

Tenslotte oordeelt het Commissariaat-generaal dat de documenten die u voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kunnen herstellen.

Uw geboorteakte, uw rijbewijs, het attest van medische verzekering, het Russisch paspoort van uw vrouw, de geboorteakte van uw vrouw, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van de kinderen attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet in vraag gesteld worden.

Uw dienstbewijs (uitgegeven door het Ministerie van Defensie) toont aan dat u vanaf augustus 2003 als beroepsmilitair was tewerkgesteld bij het Militair Commissariaat in Gudermes. U legt ook een attest voor dat bewijst dat u in deze periode hebt deelgenomen aan gevechtsacties. Het Commissariaat-generaal trekt het feit dat u sinds 2003 tewerkgesteld was op het Militair Commissariaat in Gudermes niet in twijfel. Verder lijkt het ook geloofwaardig dat u als soldaat bij het Militair Commissariaat betrokken was bij de operaties van het Vostok bataljon onder leiding van S. Y. (...) en dat u op de hoogte was van de ernstige mensenrechtenschendingen waaraan deze eenheid zich schuldig maakte.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. artikels toegevoegd in bijlage), blijkt dat het mogelijk is dat militairen uit de eenheden die onder leiding stonden van S. Y. (...) tijdens en kort na de gebeurtenissen van april 2008 onder druk werden gezet door kadyrovtsi. Heel wat 'S. Y. (...)tsi' liepen vanaf april 2008 over naar eenheden van Kadyrov. Gezien Ramzan Kadyrov zijn concurrent in diskrediet wilde brengen, lijkt het ook plausibel dat militairen van Vostok en aanverwante eenheden door kadyrovtsi zouden zijn ondervraagd over de misdaden die onder het bevel van S. Y. (...) werden begaan.

In deze context is het dus denkbaar dat u gedurende een beperkte periode, in april 2008 en de daaropvolgende maanden, in aanraking kwam met kadyrovtsi.

Het Commissariaat-generaal kan echter – zoals hier reeds uitvoering werd beargumenteerd – geen geloof hechten aan uw bewering dat u vanaf juni 2008 tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië in december 2009 ernstig zou zijn vervolgd door kadyrovtsi.

Er konden immers herhaaldelijk flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld met betrekking tot de vervolgingsfeiten die u volgens uw verklaringen zou hebben ondergaan; met name uw arrestatie in juni 2008, uw arrestatie in november 2009 en de problemen die uw vrouw na uw onderduiken zou hebben gekend. Daarenboven bleken uw verklaringen over de motieven van uw vervolgers weinig geloofwaardig.

Op basis van deze vaststellingen kan het Commissariaat-generaal dus geen geloof hechten aan uw bewering dat u momenteel een gegronde vrees voor vervolging zou kennen in Tsjetsjenië.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw echtgenote, Z. B. (...) (O.V. 6.552.412), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Z. B., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw echtgenoot, S. K. (...) (O.V. 6.552.412), en uw kinderen in het dorp Koshkeldy in Tsjetsjenië.

Uw man werkte sinds 2003 als beroepssoldaat op het Militair Commissariaat in de stad Gudermes. In Gudermes was ook een militaire basis van het 'Vostok' bataljon, een beruchte Tsjetsjeense paramilitaire eenheid onder leiding van commandant S. Y. (...). De soldaten van het Militair

Commissariaat werden soms ingeschakeld bij de operaties van Vostok. In april 2008 ontstond er een conflict tussen S. Y. (...) en president Ramzan Kadyrov.

Op 14 april 2008 werden uw man en zijn collega's voor 24 uur vastgehouden, waarna ze terug werden vrijgelaten.

Op 1 juni 2008 vielen gemaskerde militairen uw huis binnen. U was op dat moment niet thuis. Uw man werd meegenomen en voor 10 dagen vastgehouden. Uiteindelijk kon uw schoonbroer M. (...) zijn contacten aanwenden om uw man vrij te kopen.

Op 10 juni 2008 werd uw man door zijn broer opgehaald en naar huis gebracht. Hij bleef ongeveer een week thuis om te herstellen, waarna hij zijn werk bij het Militair Commissariaat hervatte.

Op 11 november 2009 vielen gemaskerde militairen in uw huis binnen. Uw man werd opnieuw meegenomen. U wist niet waar hij was.

Op 18 november 2011 kreeg u bezoek van enkele mannen van de ordediensten die naar uw man op zoek waren. Na dit bezoek belde u naar uw schoonbroer, die u vertelde dat uw man was vrijgekomen en dat hij direct was ondergedoken. Ook uw schoonbroer M. (...) en de andere familieleden van uw man kregen nog bezoek van personen die naar uw man op zoek waren. In november en december 2009 ontving u ook nog twee maal dreig telefoons van onbekenden.

In de periode van december 2009 tot augustus 2010 verbleef u bij familieleden in Tsjetsjenië. U kende geen concrete problemen meer.

In februari 2010 vernam u dat uw man in België verbleef, waar hij asiel had gevraagd.

Op 29 augustus 2010 vertrok u samen met de kinderen uit Tsjetsjenië. U reisde met de bus naar Moskou, vanwaar u een trein nam richting Polen.

Op 1 september 2010 kwam u aan in Polen, waar u asiel vroeg. U reispaspoort werd ingehouden door de Poolse autoriteiten. U wachtte de procedure in Polen niet af en vertrok naar België.

Op 13 september 2010 kwam u aan in België. Op 14 september 2010 vroeg u asiel."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Z. B., luidt als volgt:

"U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw echtgenoot, S. K. (...) (O.V. 6.552.412). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw echtgenoot asielrelaas niet geloofwaardig bleek.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw man, die gedeeltelijk is gebaseerd op uw verklaringen, werd als volgt gemotiveerd:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Tsjetsjenië zult worden vermoord door kadyrovtsi. U zou worden geveiseerd omdat u hebt gediend onder S. Y. (...), die destijds in een machtsstrijd was verwickeld met de Tsjetsjeense president Ramzan Kadyrov. De kadyrovtsi zouden u enerzijds willen dwingen om te getuigen over misdaden die onder S. Y. (...) zijn gepleegd. Anderzijds zouden ze eisen dat u zich aansluit bij een doodseskader van Kadyrov. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Vooreerst kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw bewering dat u vanaf juni 2008 ernstige problemen kende met kadyrovtsi. U en uw vrouw bleken in dit verband immers herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af te leggen.

Zo kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verhaal over uw arrestatie op 1 juni 2008. Uw verklaringen over dit incident bleken immers op verschillende punten flagrant tegenstrijdig. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u op 1 juni 2008 op uw werk werd gearresteerd (CGVS vragenlijst, nr. 3.1). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u thuis werd gearresteerd (CGVS I, p. 12). Toen u met deze zeer uiteenlopende versies werd geconfronteerd, hield u vol dat u op 1 juni 2008 thuis werd gearresteerd. U ontkende dat u iets anders had beweerd tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS I, p. 13). Deze uitleg lijkt helemaal niet geloofwaardig. Deze tegenstrijdigheid kan bezwaarlijk aan een loutere vergetelheid worden toegeschreven. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u immers heel uitdrukkelijk verklaard: "In juni 2008 werd ik opnieuw op mijn werk aangehouden (...)". Vervolgens bleek u ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de plaats waar u zou zijn opgesloten. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dat u niet wist op welke plaats u was vastgehouden: "Ik werd gedurende 10 dagen op een onbekende plaats vastgehouden." (CGVS vragenlijst, nr. 3.1). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u in de gebouwen van de stedelijke politie in Gudermes was vastgehouden. U wist dit omdat u het embleem van de MVD (Russische politie) bij de deur zou hebben gezien op het moment dat u werd opgehaald door uw broer (CGVS I, p. 14). Toen u werd geconfronteerd met uw uitspraak bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zei u dat u toen eigenlijk bedoelde dat u aanvankelijk niet wist waar u werd vastgehouden en dat u pas bij uw vrijlating beseftte dat u bij de politie was opgesloten (CGVS I, p. 14). Deze uitleg klinkt echter weinig overtuigend en lijkt vooral bedoeld om de tegenstrijdigheid post factum op te heffen.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u op 11 november 2009 opnieuw zou zijn gearresteerd en vastgehouden door kadyrovtsi. Uw opeenvolgende verklaringen over de plaats waar u toen werd opgesloten bleken alweer manifest tegenstrijdig. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat u niet wist waar u werd opgesloten: "Ik werd ongeveer een week vastgehouden op een onbekende plaats (...)" (CGVS vragenlijst, nr. 3.1). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal bleek u echter wel zeer precies te kunnen zeggen waar u werd opgesloten. U vertelde namelijk dat u toen werd vastgehouden op een basis van de kadyrovtsi gelegen tussen de dorpen Tsenderoy en Alleroy (CGVS I, p. 18). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat u aanvankelijk niet wist waar u in november 2009 was opgesloten. U zei dat u pas ná het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken contact had opgenomen met uw broer in Tsjetsjenië, die u vertelde waar u destijds was opgesloten (CGVS I, p. 18). Deze uitleg is niet acceptabel. U verklaarde immers dat uw broer u in november 2009 persoonlijk was komen halen op de plek waar u werd vastgehouden. Vervolgens reden u en uw broer samen met de wagen van deze plek naar uw dorp (CGVS I, p. 17-18). Hieruit volgt dat u dus zelf op de hoogte zou moeten zijn van de plaats waar u toen werd vastgehouden.

De geloofwaardigheid van uw arrestatie, opsluiting en ontsnapping in november 2009 wordt verder ondermijnt door de verklaringen die uw vrouw in dit verband aflegde. Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde uw vrouw dat zij op 18 november 2009 bezoek kreeg van gewapende mannen van de ordediensten. Deze mannen waren naar u op zoek, aangezien u niet was teruggekeerd naar de basis van de kadyrovtsi nadat uw broer u daar de vorige dag had opgehaald. Uw vrouw beweerde dat deze mannen zelfs uw kinderen ondervroegen over hun vader. Zij zou deze mannen ook de toestemming hebben gegeven om jullie huis te doorzoeken (CGVS vrouw II, p. 4). Tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal gaf uw vrouw echter een heel andere versie. Zij stelde toen zeer uitdrukkelijk dat de kinderen die dag niet waren ondervraagd door deze bezoekers. Daarenboven beweerde uw vrouw dat deze mannen ook niet waren binnengekomen in jullie huis (CGVS vrouw III, p. 5). Toen uw vrouw met deze ernstige tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, kon zij hier geen acceptabele verklaring voor bieden (CGVS vrouw III, p. 6).

Op basis van bovenstaande vaststelling blijkt dus dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden over uw arrestatie in juni 2008, over uw arrestatie in november 2009 en over de problemen die uw vrouw zou hebben gekend nadat u op 17 november 2009 zou zijn ondergedoken. Deze herhaaldelijke en manifeste tegenstrijdigheden, die aan de kern van uw asielrelaas raken, ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op zeer ernstige wijze.

Vervolgens meent het Commissariaat-generaal dat uw verklaringen over de motieven van uw vervolgers niet geloofwaardig lijken.

Zo moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de redenen waarom u vervolgd werd door de kadyrovtsi weinig consistent zijn. Afgaande op uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zouden de aanhangers van Kadyrov twee motieven hebben gehad om u te

viseren. U zei immers dat de kadyrovtsi in eerste instantie belust waren op wraak ten opzichte van iedereen die ooit voor S. Y. (...) had gewerkt. Verder beweerde u dat de kadyrovtsi bij uw laatste arrestatie in november 2009 allerlei misdrijven in uw schoenen wilden schuiven. Men zou u gedwongen hebben om documenten te ondertekenen als schuldbekentenis (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens de gehoren bij het Commissariaat-generaal bleek u plots een geheel nieuw motief voor uw vervolging naar voor te schuiven. U beweerde toen immers dat de kadyrovtsi u in de periode na uw arrestatie op 1 juni 2008 in de eerste plaats wilden dwingen om dienst te nemen bij een 'doodseskader' van Ramzan Kadyrov. Dit zou zelfs de voornaamste reden geweest zijn voor uw arrestatie in november 2009. Uw broer zou uw vrijlating op 17 november 2009 ook maar hebben kunnen bewerkstelligen nadat hij zou hebben beloofd om u te proberen overtuigen dienst te nemen bij de kadyrovtsi (CGVS I, p. 16-17; CGVS II, p. 13-15). Toen u geconfronteerd werd met de vaststelling dat u dit uiterst belangrijke gegeven, het feit dat u vanaf juni 2008 herhaaldelijk onder druk werd gezet om dienst te nemen bij de kadyrovtsi, niet had vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde u dat men u hier toen niet naar had gevraagd (CGVS I, p. 16). Deze uitleg is niet afdoende. Het lijkt immers niet geloofwaardig dat u het belangrijkste motief van uw vervolgers, namelijk het feit dat men u onder dwang zou hebben willen inlijven bij een doodseskader, niet spontaan zou hebben vermeld op het moment van uw asielaanvraag. Verder lijkt het ook weinig aannemelijk dat men u, als voormalige aanhanger van S. Y. (...), effectief zou hebben willen rekruteren voor een doodseskader dat het vuile werk moest opknappen in dienst van president Ramzan Kadyrov. Gezien uw voorgeschiedenis was uw loyaliteit ten opzichte van Kadyrov immers betwifelbaar. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, beweerde u dat het feit dat u onder S. Y. (...) had gewerkt zou betekenen dat u bedreven was in het uitvoeren van 'dit soort werk' (i.e. folteren en moorden), wat van u een geschikte kandidaat voor een doodseskader zou maken (CGVS II, p. 14). Het Commissariaat-generaal meent dat het echter nog steeds weinig aannemelijk lijkt dat men u zou willen rekruteren voor het uitvoeren van uiterst vertrouwelijke opdrachten in dienst van Kadyrov. U vertelde immers hoe u na april 2008 als voormalig S. Y. (...)tsi consequent bleef weigeren om mee te werken met de kadyrovtsi. U zei dat u onwillig was om tegenover de kadyrovtsi te getuigen over de periode dat u onder S. Y. (...) had gediend (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 5, 9). U beweerde verder dat u na juni 2008 gedurende anderhalf jaar hardnekkig bleef weigeren om zich aan te sluiten bij de kadyrovtsi (CGVS I, p. 16, CGVS II, p. 5, 14). Indien u werkelijk zo recalcitrant zou zijn geweest in uw houding ten opzichte van de kadyrovtsi, lijkt het dan ook erg onwaarschijnlijk dat de aanhangers van Kadyrov u effectief zouden hebben willen rekruteren voor een eenheid die belast was met het uitvoeren van uiterst vertrouwelijke en mogelijke compromitterende opdrachten in dienst van president Ramzan Kadyrov.

Tenslotte oordeelt het Commissariaat-generaal dat de documenten die u voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet kunnen herstellen. Uw geboorteakte, uw rijbewijs, het attest van medische verzekering, het Russisch paspoort van uw vrouw, de geboorteakte van uw vrouw, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van de kinderen attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet in vraag gesteld worden. Uw dienstbewijs (uitgegeven door het Ministerie van Defensie) toont aan dat u vanaf augustus 2003 als beroepsmilitair was tewerkgesteld bij het Militair Commissariaat in Gudermes. U legt ook een attest voor dat bewijst dat u in deze periode hebt deelgenomen aan gevechtsacties. Het Commissariaat-generaal trekt het feit dat u sinds 2003 tewerkgesteld was op het Militair Commissariaat in Gudermes niet in twiifel. Verder lijkt het ook geloofwaardig dat u als soldaat bij het Militair Commissariaat betrokken was bij de operaties van het Vostok bataljon onder leiding van S. Y. (...) en dat u op de hoogte was van de ernstige mensenrechtenschendingen waaraan deze eenheid zich schuldig maakte.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. artikels toegevoegd in bijlage), blijkt dat het mogelijk is dat militairen uit de eenheden die onder leiding stonden van S. Y. (...) tijdens en kort na de gebeurtenissen van april 2008 onder druk werden gezet door kadyrovtsi. Heel wat 'S. Y. (...)tsi' liepen vanaf april 2008 over naar eenheden van Kadyrov. Gezien Ramzan Kadyrov zijn concurrent in diskrediet wilde brengen, lijkt het ook plausibel dat militairen van Vostok en aanverwante eenheden door kadyrovtsi zouden zijn ondervraagd over de misdaden die onder het bevel van S. Y. (...) werden begaan. In deze context is het dus denkbaar dat u gedurende een beperkte periode, in april 2008 en de daaropvolgende maanden, in aanraking kwam met kadyrovtsi.

Het Commissariaat-generaal kan echter – zoals hier reeds uitvoering werd beargumenteerd – geen geloof hechten aan uw bewering dat u vanaf juni 2008 tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië in december 2009 ernstig zou zijn vervolgd door kadyrovtsi. Er konden immers herhaaldelijk flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld met betrekking tot de vervolgingsfeiten die u volgens uw verklaringen zou hebben ondergaan; met name uw arrestatie in juni 2008, uw arrestatie in november 2009 en de problemen die uw vrouw na uw onderduiken zou hebben gekend. Daarenboven bleken uw verklaringen over de motieven van uw vervolgers weinig geloofwaardig. Op basis van

deze vaststellingen kan het Commissariaat-generaal dus geen geloof hechten aan uw bewering dat u momenteel een gegronde vrees voor vervolging zou kennen in Tsjetsjenië.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw echtgenote, Z. B. (...) (O.V. 6.552.412), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 5 oktober 2011 als eerste middel een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook een schending van “de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoekers gaan vervolgens in op de definitie van “vluchteling” van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Ze stellen vooreerst dat zij zich buiten het land van herkomst bevinden; namelijk in België waar ze asiel hebben aangevraagd respectievelijk op 29 december 2009 en 14 september 2010.

Vervolgens gaan verzoekers in op de gegronde vrees voor vervolging en pogen de argumenten in de bestreden beslissing te weerleggen.

Aangaande de vermeende tegenstrijdigheid van verzoeker betreffende de plaats van de arrestatie op 1 juni 2008, laten verzoekers gelden dat “de fout die werd gemaakt tijdens het eerste korte interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken” vermoedelijk een “menselijke vergissing” was.

Ze wijzen dienaangaande op verzoekers psychologische toestand en op het feit dat hij om een tolk Tsjetsjeens had gevraagd, maar dat “een dergelijke tolk niet ter beschikking kan gesteld worden door de Dienst Vreemdelingenzaken of de commissaris-generaal”.

Bovendien merken verzoekers op dat hun advocaat niet aanwezig was tijdens het verhoor bij de Dienst vreemdelingenzaken zodat het volgens hen aldus niet geheel duidelijk is “op welke manier dit korte interview bij de DVZ is verlopen” (zie het verzoekschrift, p. 6).

Aangezien aldus verzoekers “vele kandidaat-vluchtelingen stellen dat bij de DVZ er op gehamerd wordt dat alles snel dient te gebeuren” rijst de vraag “in welke omstandigheden en onder welke druk kandidaat-vluchtelingen hun eerste verklaringen dienen af te leggen”.

Verzoekers zijn van mening dat gelet op het gebrek van externe controle, aan de eerste verklaringen van verzoekers op Belgische bodem niet een dusdanige belangrijkheid kan worden toegeschreven.

Betreffende de plaats van opsluiting na de arrestatie van 1 juni 2008, volhardt verzoeker in zijn verklaringen. Hij herhaalt dat hij aanvankelijk niet wist waar hij opgesloten zat en dat hij dit pas na zijn vrijlating te weten kwam.

Verzoekers wijzen dienaangaande opnieuw op het feit dat het eerste verhoor bij de Dienst vreemdelingenzaken *“een heel kort verhoor is, waar niet alle details kunnen verteld worden”*. Verzoekers zijn van mening dat *“indien bij de DVZ naar meer details zou gevraagd zijn over de vrijlating van verzoeker na tien dagen opsluiting, dan zou verzoeker ook verteld hebben dat hij naderhand te weten was gekomen dat hij in het gebouw van de stedelijke politie werd vastgehouden”*.

Verzoekers wijten de tegenstrijdigheid dan ook aan het feit dat er tijdens de verhoren bij de commissaris-generaal naar meer details werd gevraagd, waardoor meer informatie aan het licht kwam.

Ook wat betreft de plaats van opsluiting na de arrestatie van 11 november 2009, zijn verzoekers van mening dat geen tegenstrijdigheid kan worden aangerekend; *“iets niet weten kan immers niet als foutief beschouwd worden”*. Ze laten gelden dat het voor verzoeker niet duidelijk was welke locatie hij verliet nadat zijn broer hem was komen ophalen; aangezien bij de Dienst Vreemdelingenzaken de vraag werd gesteld waar hij precies opgesloten was, heeft verzoeker naderhand navraag gedaan bij zijn broer.

Verzoekers verwijzen vervolgens naar een arrest van de Raad van State en besluiten hieruit dat de vermeende tegenstrijdigheden *“louter aanvullingen, details”* zijn. Verzoekers benadrukken *“dat er geen enkele tegenstrijdigheid werd weerhouden tussen de maar liefst drie uitgebreide verhoren van verzoeker bij de commissaris-generaal”* (zie het verzoekschrift, p. 9).

Aangaande de lastens verzoekster weerhouden tegenstrijdigheid betreffende de inval van de ordediensten op 18 november 2009, volhardt verzoekster dat de ordediensten zijn binnengevallen, dat er twee mannen in de tuin waren en twee mannen naar binnen gekomen zijn, dat deze laatsten het huis hebben doorzocht en dat de kinderen op die dag niet zijn ondervraagd.

Verzoekers laten gelden dat dit incident een traumatiserende ervaring was en dat de tegenstrijdige verklaringen te wijten zijn aan de psychologische impact van het incident. Verzoekers verwijzen vervolgens naar het voornoemde arrest waaruit volgens hen blijkt dat één tegenstrijdigheid onvoldoende is om de gehele geloofwaardigheid van een asielrelaas in vraag te trekken.

Wat betreft de *“redenen tot vervolging door kadyrovts”*, benadrukken verzoekers opnieuw dat het verhoor bij de Dienst vreemdelingenzaken *“slechts een kort verhoor was”*.

Verzoeker heeft dan ook tijdens de verhoren bij de commissaris-generaal *“aanvullende redenen”* opgegeven voor de vervolging; dit is volgens verzoekers te danken aan de vraagstelling op het Commissariaat-generaal waardoor er veel meer informatie naar boven komt.

Verzoekers benadrukken vervolgens dat de redenen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken had vermeld, dé basisredenen zijn, namelijk wraak en het hem in de schoenen schuiven van bepaalde misdrijven; dat de twee andere redenen *“gevolgredenen”* zijn, namelijk toetreden tot het doodseskader en werken voor Kadyrov.

Verzoekers laten gelden dat de verhoren op de Dienst Vreemdelingenzaken *“eerder administratief van aard”* zijn, tegenover de verhoren op het Commissariaat-generaal die *“echt ingaan op de kern van het asielrelaas en de vrees voor vervolging”*.

Verzoekers argumenteren dat aanvullingen aanvaard moeten worden; deze kunnen geenszins worden afgewezen als tegenstrijdigheden. Ze verwijzen opnieuw naar bovenstaand arrest.

Aangaande het argument in de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat de kadyrovtsi een voormalige aanhanger van S. Y. zouden willen rekruteren voor het doodseskader, merken verzoekers op dat de kadyrovtsi dachten *“dat iedereen die bij S. Y. had gewerkt goed was om ‘te moorden en te folteren”* (zie het verzoekschrift, p. 11).

Ze verklaren dat de kadyrovtsi nooit genoeg medewerkers tellen en voortdurend streven naar het aanwerven van nieuwe aanhangers; *“als een persoon één keer heeft meegewerkt met de kadyrovtsi, is deze persoon altijd afhankelijk van de kadyrovtsi”*.

Verzoekers weigering om zich bij de kadyrovtsi aan te sluiten, kan volgens verzoekers op twee manieren geïnterpreteerd worden: (i) een dergelijke persoon is een gevaar voor het regime van Kadyrov en moet *“zeker en vast uit de weg geruimd worden”*; (ii) de loyauteit van verzoeker kan als positief element worden beschouwd door de kadyrovtsi. Verzoekers zijn van mening dat de kadyrovtsi het mogelijk interessant vonden om dergelijke loyale personen aan te werven zodat deze later vuil werk zouden kunnen opknappen.

Betreffende de neergelegde documenten, geven verzoekers de bestreden beslissing weer en besluiten dat de commissaris-generaal de documenten niet in twijfel trekt, alsook geloof hecht aan de tewerkstelling van verzoeker en de mogelijke problemen ten gevolge daarvan.

Ze menen dat dit geloof voortspruit *“uit enerzijds de neergelegde documenten door verzoekers en anderzijds door de overeenstemming met algemeen gekende feiten”* (zie het verzoekschrift, p. 12).

Verzoekers benadrukken dat het asielrelaas coherent was, dat het strookt met algemeen gekende feitengegevens en dat het werd gestaafd met objectieve documenten.

Verzoekers laten gelden dat ze een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Ze citeren een arrest van de Raad van State en verwijzen naar rechtsleer.

Ze benadrukken dat ze van Tsjetsjeense origine zijn en dat verzoeker tewerkgesteld was bij het Militair Commissariaat te Gudermes dat betrokken was bij operaties van het Vostok-bataljon onder leiding van S. Y.; wat ook niet betwist wordt door de commissaris-generaal.

Ze laten gelden dat verzoeker loyaal bleef aan S. Y., waardoor hij in de problemen kwam en geïnterviewd en vervolgd werd door kadyrovtsi. Ze verwijzen dienaangaande naar het "Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus" van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, waarin de macht van de kadyrovtsi wordt geschetst.

Verzoekers achten het dan ook zeer geloofwaardig dat ze tot op heden vervolgd worden door de aanhangers van Kadyrov.

Wat betreft de aangehaalde voorwaarde dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, verwijzen verzoekers opnieuw naar rechtsleer. Ze besluiten dat het voor hen onmogelijk is om bescherming van hun land van herkomst in te roepen gezien alle staatsorganen er geïnfiltreerd zijn door manschappen van Kadyrov.

2.1.2. Verzoekers voeren als tweede middel een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), alsook een schending van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" (zie het verzoekschrift, p. 14).

Verzoekers geven een theoretische weergave van het subsidiaire beschermingsstatuut. Ze zijn van mening dat de bestreden beslissing onvoldoende motiveert waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming; dit terwijl deze status volgens hen "*veel ruimer geïnterpreteerd moet worden*".

Ze citeren rapporten van "US Department of State" en "Human Rights Watch" waaruit volgens hen blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië niet stabiel en veilig is; ze vestigen de aandacht op de vele mensenrechtenschendingen en achten het "*heel waarschijnlijk dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen en dat zij in een mensonwaardige situatie zullen terecht komen*" bij terugkeer naar hun land van herkomst (zie het verzoekschrift, p. 15-16).

Verzoekers besluiten dat de ernstige situatie in Tsjetsjenië niet aan de kant kan geschoven worden.

2.1.3. Verzoekers vragen in hoofdorde de bestreden beslissing "*te vernietigen en te hervormen*" en van hen de status van vluchteling te erkennen; in subsidiaire orde vragen ze de bestreden beslissing "*te vernietigen en te hervormen*" en aan hen de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad merkt op dat aangezien verzoekster, Z. B., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, S. K., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat de Kwalificatie richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht.

De Raad benadrukt verder dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5.1. In het eerste middel pogen verzoekers hun vrees voor vervolging aan te tonen.

Aangaande de vermeende tegenstrijdigheid van verzoeker betreffende de plaats van de arrestatie op 1 juni 2008, laten verzoekers gelden dat dit vermoedelijk een *“menselijke vergissing”* was, wijzen ze op verzoekers psychologische toestand, op het feit dat hij om een tolk Tsjetsjeens had gevraagd en op het feit dat zijn advocaat niet aanwezig was. Ze verklaren eveneens dat *“vele kandidaat-vluchtelingen stellen dat bij de DVZ er op gehamerd wordt dat alles snel dient te gebeuren”*.

De Raad stelt vast dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar wordt vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij tevens wordt benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (zie het administratief dossier, stuk 23, p. 1).

Bovendien werd verzoeker bij aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal gevraagd of hij opmerkingen had over het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken waarop verzoeker enkel antwoordde *“Ik heb dan gezegd dat ik als bewaker en chauffeur werkte, maar daar hebben ze alleen opgeschreven als chauffeur”* (zie het gehoorverslag S. K. (...), 12 januari 2011, p. 2); hij maakte geen melding van een *“menselijke vergissing”* aangaande de plaats waar hij werd gearresteerd op 1 juni 2008, noch haalde hij psychologische problemen aan of hekelde hij het feit dat er geen Tsjetsjeense tolk was of dat zijn advocaat niet aanwezig was.

Verzoekers bieden derhalve geen verklaring voor de voormelde incoherentie.

Betreffende de tegenstrijdigheid aangaande de plaats van opsluiting na de arrestatie van 1 juni 2008, volhardt verzoeker dat hij aanvankelijk niet wist waar hij opgesloten zat; dat hij dit pas na zijn vrijlating te weten kwam.

Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Waar verzoekers opnieuw verwijzen naar de korte duur van het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en stellen dat *“indien bij de DVZ naar meer details zou gevraagd zijn over de*

vrijlating van verzoeker na toen dagen opsluiting, dan zou verzoeker ook verteld hebben dat hij naderhand te weten was gekomen dat hij in het gebouw van de stedelijke politie werd vastgehouden”, merkt de Raad op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de procedure en voor de diverse asielinstanties, coherente en nauwkeurige verklaringen aflegt en hij deze feiten op een zorgvuldige en geloofwaardige wijze weergeeft.

Ook aangaande de plaats van opsluiting na de arrestatie van 11 november 2011, beperken verzoekers zich tot het louter herhalen van eerdere verklaringen. Het komt aan verzoekers echter toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met de argumentatie dat het voor verzoeker niet duidelijk was van welke plek ze wegreden nadat zijn broer hem was komen ophalen en hij naderhand navraag heeft gedaan bij zijn broer, niet verder komen dan een loutere bewering.

De plaats van zijn arrestatie op 1 juni 2008, de plaats van opsluiting na de arrestaties van 1 juni 2008 en van 11 november 2009, raken bovendien wel degelijk de kern van het asielrelaas van verzoekers, waardoor van verzoeker kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd wanneer hem op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd naar de feiten die zijn rechtstreekse vluchtaanleiding vormen.

Dat verzoeker over deze feiten tegenstrijdige verklaringen aflegde, keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De verwijzing naar een arrest van de Raad van State en het conclusie dat verzoekers latere incoherente verklaringen “*louter aanvullingen, details*” zijn, kunnen in acht genomen wat voorafgaat, dan ook niet worden aangenomen.

Aangaande de inval van de ordediensten op 18 november 2009 stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens het tweede verhoor bij het Commissariaat-generaal beweerde dat zij op 18 november 2009 bezoek kreeg van gewapende mannen van de ordediensten; verzoekster verklaarde tevens dat deze mannen ook de kinderen ondervroegen over hun vader en zij deze mannen de toestemming had gegeven om het huis te doorzoeken.

Tijdens het derde verhoor bij het Commissariaat-generaal stelde verzoekster echter zeer uitdrukkelijk dat de kinderen die dag niet waren ondervraagd door de mannen van de ordediensten en dat deze mannen ook niet waren binnengekomen.

Aangaande deze tegenstrijdigheid volhardt verzoekster dat de ordediensten wel zijn binnengevallen, dat er twee mannen in de tuin waren en twee mannen naar binnen gekomen zijn, dat deze laatste twee mannen het huis hebben doorzocht en dat de kinderen op die dag niet zijn ondervraagd.

Verzoekers wijten de incoherentie aan het feit dat het voorval een traumatiserende ervaring uitmaakte en verwijzen vervolgens naar het voornoemde arrest van de Raad van State waaruit volgens hen blijkt dat één tegenstrijdigheid onvoldoende is om de gehele geloofwaardigheid van een asielrelaas in vraag te trekken.

Verzoekers slagen er echter niet in deze contradictie op te heffen.

Een louter herhalen van één versie van de feiten, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, is immers niet dienstig om de motivering te weerleggen.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat de door verzoekers geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker tevens inconsistente verklaringen aflegde over de motieven van zijn vervolgers.

Verzoeker gaf in zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken twee motieven die de aanhangers van Kadyrov hadden om hem te viseren: (i) ze waren belust waren op wraak ten opzichte van iedereen die ooit voor S. Y. had gewerkt; (ii) ze wilden allerlei misdrijven in zijn schoenen schuiven.

Tijdens de verhoren bij het Commissariaat-generaal bleek verzoeker plots een geheel nieuw motief voor zijn vervolging naar voor te schuiven, namelijk dat de kadyrovtsi hem in de periode na zijn arrestatie op 1 juni 2008, in de eerste plaats wilden dwingen om dienst te nemen bij een ‘doodseskader’ van Ramzan Kadyrov en hem tevens probeerden te overtuigen dienst te treden bij de kadyrovtsi.

Verzoekers pogen deze verklaringen te verzoenen door te stellen dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken “*slechts een kort verhoor was*” en dat verzoeker tijdens de verhoren op het Commissariaat-generaal “*aanvullende redenen*” heeft opgegeven. Ze stellen dat aanvullingen aanvaard

moeten worden en dat deze geenszins kunnen worden afgewezen als tegenstrijdigheden. Zij verwijzen tevens opnieuw naar bovenstaand arrest.

De Raad merkt echter op dat de plicht tot medewerking in hoofde van een asielzoeker erin bestaat van in het begin van het onderzoek, alle wezenlijke elementen noodzakelijk voor de beoordeling van hun asielaanvraag, op te geven.

De Raad acht het dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker het wezenlijk element dat zijn vervolgers hem onder dwang hebben willen inlijven bij een doodseskader en hem in dienst hebben willen doen treden bij de kadyrovtsi, niet –spontaan- heeft vermeldt op het moment van zijn asielaanvraag.

De Raad herhaalt dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad van State, individuele gevallen betreft en in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn vaststelling dat het niet aannemelijk is dat men verzoeker, als aanhanger van S. Y., effectief zou hebben willen rekruteren voor een doodseskader - dat het “*vuile werk*” moest opknappen in dienst van president Ramzan Kadyrov en dat men verzoeker zou willen rekruteren voor het uitvoeren van uiterst vertrouwelijke opdrachten in dienst van Kadyrov. Indien verzoeker immers werkelijk zo recalcitrant zou zijn geweest in zijn houding ten opzichte van de kadyrovtsi, is het dan ook onwaarschijnlijk dat de aanhangers van Kadyrov hem effectief zouden hebben willen rekruteren voor een eenheid die belast was met het uitvoeren van uiterst vertrouwelijke en mogelijke compromitterende opdrachten in dienst van Kadyrov.

Verzoekers stelling dat de kadyrovtsi dachten “*dat iedereen die bij S. Y. (...) had gewerkt goed was om te moorden en te folteren*” en de argumentatie dat verzoekers weigering om zich bij de kadyrovtsi aan te sluiten op twee manieren geïnterpreteerd worden, heeft slechts de waarde van een loze bewering.

Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal de door hen neergelegde documenten niet in twijfel trekt, geloof hecht aan de tewerkstelling van verzoeker en de mogelijke problemen ten gevolge daarvan; ze benadrukken dat het asielrelaas coherent was, dat het strookt met algemeen gekende feitengegevens en dat het werd gestaafd met objectieve documenten.

De Raad benadrukt dienaangaande dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten maar op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

In casu is dit echter, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, niet het geval. Immers, uit het bovenstaande blijkt dat de verklaringen van verzoekers behept zijn met verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties. De Raad acht het aldus mogelijk dat verzoeker gedurende een beperkte periode, in april 2008 en de daaropvolgende maanden, in aanraking kwam met kadyrovtsi, maar hecht geen geloof aan verzoekers beweringen dat hij vanaf juni 2008 tot aan zijn vertrek uit Tsjetsjenië in december 2009 door hen werd vervolgd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat). De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.5.2. In het tweede middel pogen verzoekers aan te tonen dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De stelling van verzoekers dat de bestreden beslissing onvoldoende motiveert waarom ze niet in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming, houdt geen steek. Inderdaad blijkt dat verzoekers zelf, zich voor hun vraag naar subsidiaire bescherming, op geen andere elementen beroepen dan deze van hun asielrelaas.

Het feit dat deze motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan het asielrelaas van verzoekers, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier gelet op bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Op basis van de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, kan besloten worden dat de situatie in Tsjetsjenië op dit ogenblik niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet.

Waar verzoekers rapporten van "US Department of State" en "Human Rights Watch" citeren waaruit zou blijken dat de situatie in Tsjetsjenië niet stabiel en veilig is en ze de aandacht vestigen op de vele mensenrechtenschendingen, laat de Raad de informatie waarop de commissaris-generaal steunt, prevaleren.

2.5.3. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens de verhoren op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

De Raad is van oordeel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet derhalve geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE